

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 64.

V Ljubljani, v ponedeljek 21. marca 1887.

Letnik XV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 18. marca.

Odgovora na interpelaciji.

V današnji seji je minister Pražak odgovarjal na interpelacijo poslancev Schwaba in tovarišev zaradi konfisciranega poročila Liberške trgovinske zbornice. Rekel je, da je Liberška sodnija potrdila to konfiskacijo in da je tudi višja sodnija razsodila v enakem smislu in zavrgla dotično pritožbo. Vслед tega je njemu nemogoče, v tej zadevi kaj vkreniti, ker so zakonito samo nepristranska poročila državnoin deželnozbornskih sej zavarovana proti konfiskacijam, ne pa poročila o sejah trgovinskih in obrtnih zbornic.

Za Pražakom odgovarjal je deželnobrambovski minister grof Welsersheimb na Mengerjevo interpelacijo zaradi naročil deželnim brambovcem potrebnih reči, kakor obleke, obutala itd. Rekel je, da se ministerstvo pri teh naročilih ozira le na to, da so naročene reči res dobre, nikakor pa ne gleda na to, od kod da prihajajo. Da bi se dala vsakteremu podvzetniku prilika, prevzemati taka naročila, skrbelo je ministerstvo za to, da se pogoji razglašajo pri vseh trgovinskih in obrtnih zbornicah, in da se v dotičnih vojaških magazinih na ogled dobivajo raznotere za vojaštvo potrebne reči in da se podvzetnikom prepuščajo tudi za izgled, ako založe kupno ceno za nje.

Glui predsednik.

Pri zapisniku zadnje seje oglasil se je dr. Pattai in je omenjal, da je dr. Kopp o njegovi zadevi jako žaljivo govoril, ker je rekel, da bi se ne bilo čuditi, ako bi bil Wrabetz dr. Pattai-u dal zaušnico. Toraj § 58 pravi, da naj predsednik zaradi teh žaljivih besed pokara dr. Koppa. Predsednik dr. Smolka je govorniku v začetku ugovarjal, da se sme pri zapisniku le govoriti, ako je treba v njem kaj popraviti, kar pa dr. Pattai ni storil. Šunder je bil sicer v zbornici precej velik, ko je Pattai govoril, ali vendar bi bil predsednik lahko slišal, kaj je hotel dr. Pattai. Ali delal se je,

kakor da bi ne bil slišal, kaj je dr. Pattai od njega zahteval, in je flegmatično rekel: Preidimo k dnevnemu redu! V okolici dr. Pattaia nastal je vsled tega velik nemir in slišati so bile britke pritožbe zoper predsednika, češ, da se ne zmeni za tirjatve poslancev, ali dr. Smolka je gluh ostal za vse te pritožbe in se v svojem mirnem početju ni dal begati, kar je naposled zbudilo veselost celó med njimi, ki so se prej hudovali nad navidezno gluhim predsednikom.

Bankina pogodba pa Čehi.

Ko sta bila v drugem in tretjem branji brez ugovora soglasno sprejeta zakona o pobiranju davkov v mesecu aprilu in maju in o izdaji državnih obligacij za pokritje od delegacij dovoljenih 52 1/2 milijona goldinarjev, prišlo je na vrsto tretje branje nove bankine pogodbe. V imenu českega kluba se pred glasovanjem vzdigne načelnik njegov, dr. Rieger, in naznanja, da je imel česki klub marsiktere pomislke zoper nekatere določbe bankinih pravil. Vendar se je vdal, ker nagodbe z Ogersko ni hotel zavirati. Samo gledé mnogojezičnega napisa so bili stavili lasten predlog, ki pa ni obveljal. Ako v tretjem branji vendar le glasujejo za celo bankino pogodbo, se to ne sme tako tolmačiti, kakor da bi bili popustili svoje stališče in bi se jim ne zdelo potrebno ostajati pri tirjavi mnogojezičnega napisa. Vsaj se je od vseh strani pripoznavalo, da je ta tirjatev opravičena, primerna in potrebna. Obžalovati je toraj, da se je vlada v tem oziru tako malo pobrigala za program, ki ga je pri svojem nastopu določila, in ako se je s tem izgovarjala, da v tem ni važnega gospodarskega vprašanja, moramo izreči nado, da bode v drugem za nas vitalnem vprašanju razodevala več gorečnosti in odločnosti v branitvi naših korist. (Čujte! na levi, dobro! na desni.) Tudi nasprotna stranka je pripoznala opravičenost naše tirjatve, in opomniti moram, da je nevarno pripoznane pravice narodov prezirati, ali pa pripuščati, da jih prezirajo drugi. V nemirnih časih je nevarno žaliti tudi čutila prebivalstva. Zato upam, da vlada tega v drugič ne bode storila. (Odobranje na desni.)

Bankina pogodba je bila potem sprejeta skoraj soglasno, ker je za njo glasoval tudi česki klub z drugimi poslanci vred, ki so z njim glasovali za mnogojezični napis. Samo mladočeska poslanca dr. Gregr in grof Kavnic sta tudi sedaj glasovala zoper bankino pogodbo, časi je klub iz te zadeve naredil klubovo vprašanje ter s tem svoje ude zavezal, da v tretjem branji glasujejo za pogodbo ali se pa glasovanja zdržijo, ako za njo nečejo glasovati. Grofu Kavnicu, ki je že v klubovi seji rekel, da bo vse eno nasproti glasoval, so tovariši precej tedaj rekli, da v tem slučaju neha biti ud českega kluba, dr. Gregr pa pri dotičnem klubovem sklepu ni bil več navzoč, zato se ne vé prav, bode li klub z vso ojstrostjo sodil o tem prestopku klubove discipline in nasproti glasujoča poslanca dr. Gregrja in grofa Kavnic v istini izključil iz svoje srede, ali se bode vsa ta zadeva mirno poravnala in ostala brez hudega nasledka za vzajemnost českih poslancev.

„Padarji“.

Po tej točki nadaljevala se je posebna razprava o bolniških blagajnicah. Poslanec Türk, po svojem poklicu kirurg, priporočal je pri tej priliki, da naj se ljudem po deželi preskrbé potrebni zdravniki in v ta namen zopet osnujejo nekdanji kirurški kurzi. Enake misli s Türkom so tudi marsikteri drugi poslanci in Lienbacher je bil že pred par leti stavlil resolucijo, da naj se v Solnogradu oživi nekdanji kirurški kurs. Tudi danes so levičarski poslanci Siegl, Furrkranz in celó Ed. Suess pripoznavali, da je v tem oziru res treba kaj storiti, ali Suess je pri tej priliki kirurge imenoval „padarje“ in s tem izrazom silno razburil „padarja“ Türka, ki mu je srdito odgovarjal, da je ta izraz žaljenje in predrzno zasmehovanje celega zdravniškega stanú. Proti tej trditvi nastalo je med levičarji glasno oporekanje in tudi predsedniku dr. Smolki se je potrebno zdelo, govornika opomniti, da izraz „padar“ je med priprostim ljudstvom sploh v navadi, in da nima razžaljivega pomena. Konečno je vstal še profesor Suess in je tudi omenjal, da je ta beseda pri nas med ljudstvom sploh razširjena, pa Türk mu je precej segel v besedo, da je to laž. Levičarje

LISTEK.

Razgled po — svetu.

(Konec.)

Kakor že rečeno, lep dan je bil takrat. Snega ni bilo nikjer videti, solnce sijalo je pri nas in povsod, kamor se je dalo videti z „mojega stališča“. In zopet povzdignil sem oči in zagledal tam v daljavi može piscoče časnikarjem novice, seveda vremenske. (Ne zamerite! tudi Vaši poročevalci bili so med njimi.) Pisali so, kako toplo, solnčno, spomladansko (zdaj bodo morebiti ravno narobe) je ondi pri njih, kakor da bi bila pri nas pod Grintovcem ali kje drugej kdo vé, kako huda zima. To se mi je zdelo — smešno.

Potem zagledam že bolj priletne može in žene, dobro zavite in skrbno stopajoče na potu naravnost iz hranilnice Ljubljanske. Iz strahu pred vojsko in sovražnikom pobrali so iz hranilnice prihranjeni denar, da ga zakopljejo v klet, če ne — zapravijo. Tudi to zdelo se mi je — smešno.

Na to vidim ali prav za prav slišim — v dolini se vse boljše sliši, kakor na hribu — toraj slišim dveh „spočitih poštenjakov“ prišedših na počitnice iz „Grada“ sledeči dialog: A.: „Zdaj pa le glejva, da naju ne „zašijeje“ do jeseni. Po leti je vendar-le boljše zunaj.“ B.: „Veš kaj, jaz sem se že naveličal tako pa malem krasti; toliko sitnosti je pri tem in pa še stradam véasih. Zdaj morava „poiskati“ kje kakih par sto, da bo vsaj zaleglo za nekaj časa. Če gré, gré; če pa ne — tudi nič hudega, pojdeva pa zopet nazaj na „struklje“. In to zdelo se mi je zopet — smešno.

Zdaj se ozrem višje proti severu in zagledam ruskega medveda, ki gode in momlja in s sabljo ropotá, pa se zopet v svoj brlog skrije. To zdelo se mi je — smešno.

Malo nižje vidim na Dunaju zbrane poslance naše. Na vse kriplje se trudijo, da bi priborili od ministrov tudi nam kaj pravic, pa jim še narod — nebrižnost očita. To zdelo se mi je — smešno. Ko bi pa poslanstvo prav nič ne „neslo“, bi se mi še bolj smešno zdelo, ko bi kdo tak nevhvaležen posel prevzeli hotel.

Obrnem se proti jugu in ravno onstran Opčine

med Lahii ugledam peščico Slovencev. Med temi bilo jih je, kaj pak, tudi nekaj ženskega spola. In ravno te so me zanimale. Govorile so v lepi materinščini ter se razgovarjale ravno o svoji „ženski podružnici sv. Cirila in Metoda“. Precej na to pa mi švigne okó v slovensko stolico, belo Ljubljano. Tam v „Zvezdi“ zapazim šetajoče mlade in stare goske — pardon — gospice, kramljajoče v „kuheltajčini“ o zadnjem zboru „der Frauenortsgruppe des deutschen Schulvereins“. „Potagnil“ sem si primero ter si mislil sam pri sebi: Tržaške Slovenke se lahko ponašajo: „Malo nas je, a smo ljudje!“ Tako tudi Ljubljanske Nemke. (?) A Slovenke, če jih je kaj... glejte! to se mi je zdelo — smešno.

Pri vas v Ljubljani se mi je pa še več drugega smešno zdelo.

Tam imate narodne trgovce s čisto nemškimi firmami. Ti zdeli so se mi — smešni.

Tam imate slovenske berače, ki po nemško kruha prosijo. Ti zdeli so se mi — smešni.

Tam imate dva zamorca, ki bi se rada oprala; pa bolj ko se umivata, bolj sta črna. Ta dva zdeli sta se mi — smešna.

Tam imate nekega posebneža, ki v lastno skled

je hudo speklo, da si je Türk upal kaj tacega reči Suessu, velikemu učenjaku, najplemenitejšemu govorniku, kakor ga imenuje neki liberalni list! Hudo so toraj zaropotali in od predsednika zahtevali, da naj zaradi tega Turka pokliče k redu, kar je Smolka po končani razpravi res tudi storil. Predlog Türk se bode razpravljati posebej, ker z bolniškimi blagajnicami ni v nobeni zvezi, kakor je omenjal poslanec Groholski. Od mnogih paragrafov postave o bolniških blagajnicah so bili danes rešeni §§ 35 do 42, in poročevalec Bilinski je po pravici tožil, kdaj bo celi zakon dovršen, ako se bode pri vsakem paragrafu po Türkovem zgledu govorilo o rečeh ki z njim nimajo prav nič opraviti.

Predlogi in interpelacije.

Ob 3. uri popeludne naznani predsednik, da bode sejo sklenil. Preden se pa to zgodi, izroči se zbornici cel šop predlogov in interpelacij. Poslanec Türk, Fiegl in tovariši izročé predlog gledé ustanovitve kmetijskih kamor; Fürnkranz, Schönener, Fiegl in Türk v nekem drugem predlogu priporočajo, da se mora vsaka dopolnilna volitev razpisati že v štirinajstih dneh potem, ko je kdo odložil poslanstvo, ter v štirih tednih izvršiti, in v tretjem predlogu prej omenjeni poslanci zahtevajo, da naj se hudodelniki spravljajo na kakšen otok. — Poslanec Steiner finančnega ministra vpraša zaradi razdelitve zemljišnega davka v Komotavskem okraju, Tržaški poslanec Luzaatto pa interpelira kupčijskega ministra, ali vé, da je železnični in telegrafni promet med Trstom in notranjimi deželami pretrgan, in hoče li skrbeti, da se to prej ko mogoče popravi?

Prihodnja seja bo v ponedeljek 21. t. m.

Napad na ruskega cara.

V nedeljo 13. marca je preteklo šest let, odkar je bil na silno grozovit način umorjen ruski car Aleksander II. Ravno istega dne so hoteli brezvestni zarotniki letos na enako strašen način iz življenja spraviti njegovega sina cara Aleksandra III. Zvedeli so, da pojde car s svojo rodbino v cerkev k obletnici po svojem ranjkem očetu, in sklenili so mu pri tej priliki napraviti enako osodo, kakoršna je pred šestimi leti zadela njegovega roditelja. Toda policija je ob pravem času zavohala zaroto in prišla zarotnike na ulicah, kjer so z bombami čakali cesarjevega prihoda. Pravijo, da je bila policija najpopred iz Berolina opozorjena na zaroto, ki se je osnovala zoper ruskega cara. Aleksander III. je v cerkvi moleč pri rakvi svojega očeta zvedel o silni nevarnosti, ki je pretela njegovemu življenju in se od ondod s svojo rodbino ni več vrnil v svojo palačo, ampak se naravnost odpeljal na svoj grad v Gačini.

Ni se čuditi, da je srečno zasledjena zarota močno pretresla cara Aleksandra in hudo rano vsekala njegovemu srcu. Vendar pa se je prvi strah kmalo polegel in že v torek zvečer je prišel car s carico iz Gačine v Petrograd k veselici, ki jo je napravil veliki knez Vladimir, ter je bil tako miren in vesel, da so se gostje čudili. Toda policija je še vedno v skrbeh, ker še dozidaj ni zvedela pravih imen pri-

pljuje, pa pred tujim pragom pometa. Ta zdel se mi je — smešen.

Pri vas imate več ko preveč smešnega, pa še ne vidite ne. In to zdelo se mi je še najbolj smešno.

Glejte, gospod vrednik! tak razgled po svetu imam jaz tu pod Grintovcem. Morda me zavirate? A vedite: „non cuis contingit adire Chorintum“. Če pa mislite, da sem Vam danes že vse naštel, kar sem videl in kar se mi je zdelo smešno, potem se grozno motite. Še mnogo, mnogo več sem videl, in še mnogo zdelo se mi je — smešnega. Pa bojim se, da Vam bo že to malo razgleda, kar sem ga opisal, preveč. Tolaži me le to, da ste vredniki vsi potrpežljivi. Zdaj Vas pa še to prosim: bodite diskretni, zlasti nasproti „prizadetim“! Jaz nimam rad sitnosti in potov. Če Vam bo drago, prihodnjič kaj več „na uho“! — Če bi Vas kdo za moje skromno imé nadlegoval, brez strahu mu ga pokažite! Noben ogleduh me ne izvoha, tako gotovo, kakor pokorno se tu podkrižam

Vaš

-o-o-o.

*) Vselej vstreženo. Vredn.

jetih zarotnikov in vsled tega ne vé prav, kje bi iskala njihovih sodeležnikov. Pravijo, da se je zarota osnovala v Genfu, kjer sta živela sumljiva človeka, ki sta bila vsled svojega tihotapnega vedenja pod nadzorstvom skrivne policije. Nekega dne sta zginila iz Švicarskega mesta in se prikazala v Berolinu. Pa tudi tam ju je neka noč vzela, ne da bi ju bili doslej zasledili, da si je policija vseh evropskih držav na nju opozorjena. Ruska policija ju ima na sumu, da sta sodeležnika najnovejše zarote in da še kaj snujeta proti ruskemu caru; zato je caru svetovala, da naj ostane v Gačini, kjer je pred zavratnim zalezovanjem dobro zavarovan, in da naj se za zdaj še ne vrača v Petrograd.

O vzrokih te še o pravem času zabranjene zarote in o naslednjih njenih sodi se jako različno. Eni mislijo, da je imela zarota namen, cara prisiliti, da bi popustil absolutistično vladanje in tudi Rusiji podelil konstitucijo; eni pa sodijo, da so hotli ruski panslavisti z nameranim napadom cara siliti k vojski, od ktere si za svoje namene obetajo velikih vspehov, ki pa caru ni bila prav po volji. Kteri imajo prav, se danes pač ne more še razsoditi, in bode morda pokazala še le natančna preiskava, ki se je začela vršiti in vsled ktere je bilo po raznih krajih prijetih in zaprtih več sumljivih ljudi. Ako so hotli zarotniki cara res siliti k vojski, dosegli so, kakor se kaže, ravno nasprotni namen. Pri gori omenjeni veselici se je car posebno dolgo in prisrčno razgovarjal z nemškim poročnikom, kar se splošno tolmači kot vesel dokaz, da se zopet utrjuje prijateljstvo med Rusijo in Nemčijo, ki se je žugalo razrušiti.

Pa še neka druga jako važna prikazen se je pri tej priliki pokazala, ki tudi daje poročstvo, da je nameravani napad bolj pripomogel k ohranitvi miru, kakor pa k vojski. Glavna nevarnost evropskemu miru je pretela v Bolgariji, kjer je Rusija nerazumljivo podpirala prekucniško stranko. Že tedaj, ko se je Rusija potegovala za puntarje, ki so bili pregnali kneza Aleksandra, in jih s svojo mogočno besedo varovala pred zasluženimi kaznjami, se je začudeno popraševalo, kako je pač mogoče, da Rusija tako očitno potuho daje malovrednežem, ki so se bili spuntali zoper svojega postavnega vladarja. Še bolj se je pa unidan, ko so se bili v Ruščuku vzdignili vojaki zoper zakonito vlado in je vsled tega tekla nedolžno prelita kri, od vseh strani, kjer trezno pretresajo dogodke in se nepremišljeno ne navdušujejo za Ruse, grajalo ravnanje ruskih časnikov, ki so k smrti obsojene in po zasluženji usmrteno puntarje prslavljali kot mučenike. Že takrat se je morala vsakemu človeku vrvati misel, kaj bi rekli, ko bi se kaj enacega zgodilo na Ruskem? Že takrat se je povdarjalo, da je za ruskega cara jako nevarno, ako se predrzni puntarji proglašajo za mučenike in da ni noben vladar več varen na svojem prestolu, ako med prebivalstvom obveljajo taka načela. Rusi so si od puntarske druhali obetali večjega dobička za svoj vpliv na Bolgarskem, zato so njim na ljubo zatajevali pravni čut in zagovarjali kruto silo in krivico. Navdušenost za bolgarske prekucuhe bila je tako velika in splošna, da so celo v sv. sinodi, glavni cerkveni oblasti, mnogi priporočali slovesne črne maše za usmrtjene bolgarske puntarje prepuščati prosti volji duhovnikov, in da bi bili to tudi res sklenili, ko bi se ne bil višji prokurator z vsim svojim vplivom protivil proti takemu sklepu. Sedaj so pa menda začeli spregledovati, kam da človeštvo pripravljajo taka načela in car sam je baje izrekel, da naj se Rusi nikar več ne bratijo z bolgarskimi vstajniki. Ako je to res, se smemo nadejati, da bodo bolgarske homatije že skoraj mirnim potom poravnane in da narodom ne bode treba biti v vednem strahu pred vojsko. Namesto namerovanega hudega imel bi zlobni napad tudi dober nasledek, in vsak miroljuben in pošteno misleč človek ima dvojni vzrok se veseliti, prvič, ker je bil grozne nesreče obvarovan ruski vladar, drugič, ker je Bog v dobro obrnil, kar so hudobni ljudje pogubnega snovali.

Dozidavanje Marijanišča.

IV.

Mislím, da mi ni treba še več govoriti o potrebi velike sirotišnice, in tako tudi ne o potrebi, da naj se Ljubljanska deška sirotišnica Marijanišče razširi in dozida. Dosedaj namreč še ni izvršen načrt hiše: sezidane ste samo dve tretjini,

tretji del mora se še dostaviti, da bode hiša dozidana. Da se že s prva ni dozidala cela, tega je bilo krivo pomanjkanje pripomočkov. Opravilni svet Vincencijeve družbe se je mnogokrat pečal s to zadevo in vselej odložil jo iz strahu pred velikimi stroški. A potreba je silnejša, kot strah, in zato je sklenil dne 23. februarja opravilni svet enoglasno — brez ugovora, — da naj se dozida vsaj še tretji del in potrebno gospodarsko poslopje. Seveda želeti bi želó bilo, da bi se dodal že precej sedaj glavnemu poslopiju tudi še postranski ali poprečni trakt, toda, vkljub najboljši volji in najlepših nad, — po človeško misliti — bode se težko izvršilo.

Kje bode pač dobila družba toliko pripomočkov, da se drzne lotiti takega dela? Tam, kjer jih je dobila do sedaj in morebiti še kje drugodi, ako bo všeč Bogu to delo. Vsaj na nekatere obljube se opira. Sicer pa, kdor ne bi zaupal na Božjo pomoč in na srca dobrih ljudi, gledati bi moral otožno v prihodnost. Znano je zraven tega, da nekaj podlage že ima glavnic za zidanje in to dela upanje trdno.

Najprej se bode postavilo malo gospodarsko poslopje, potem pa sredi julija začela se bode dozidavati prava hiša. Do zime se bode spravila pod streho.

Tako bode zopet en korak storjen do onega namena, ki si ga je postavila sirotišnica. Potem bode lahko vaditi otroke v primernem delu, kakor je to nasvetoval dopisnik iz Dolenjskega (št. 55). Sicer pa moram odkrito povedati, da so otroci že pred dvema leti o počitnicah vadili se v pletenji. Vadili se bodo tudi v prihodnje, kolikor bode čas dopuščal. In ne samo to: upati je, da se bode dalo začeti še kako drugo delo, ki bode otrokom in hiši mnogo koristilo. Preveč zahtevati pa se v tem oziru ne more, ker prvo dolžnost nalaga otrokom šola, in ta dá opraviti mnogo.

Bode li mogoče, da se bode kdaj zavod postavil na lastne noge in preživil sam sebe? Težko, ali pa nikoli, dokler je namenjen samo za otroke od 6. do 14. leta. Moral bi se razširiti, kakor so n. pr. Bosco-vi zavodi na Laškem. Pa ako tudi ne; dobra srea ne bodo izumrla in zdi se mi, da takrat cveté takim zavodom zlata doba, kader se bojujejo z revščino, ki jih ohranjuje v strahu in zaupanju Božjem. Lahkotno življenje ne prinaša ljudem dobrega sadu. Kolikor več bode toraj pripomočkov, toliko več otrok bode sprejetih v ustav, da bode tudi hiša sirota, kakor so njeni prebivalci.

Ne morem si kaj, da bi tukaj mimogrede ne omenil nekega strahu, ali celo očitanja, ki ga je bilo slišati iz deželnega zbora predlanskem, da se v tem zavodu dela za ponemčevanje. No, onemu, ki ima priliko priti v dotiko z zavodom, zdi se gotovo ta strah prazen, ker pozná namen te hiše. Kjer je glavno vprašanje: kako naj se otroci pravno zboljšajo, kjer je vodstvo duhovsko in je duh strogo verski, tam je pač ponemčevanje deveta briga. Učijo se dečki nemščine v šoli, kakor drugi otroci. In naj bi tudi kdo na ponemčevanje mislil: tak trud izdal bi ravno toliko, kakor če bi kdo hotel reko pobarvati z nekoliko črnolom. Tudi za skrajnega narodnjaka je sedaj poročstva dovolj v hiši za vzgojo na podlagi materinega jezika. — Da se pa hiša prizadeva otrokom toliko znanja tudi nemškega jezika podati, da zamorejo sprejeti biti v rokodelstva in prodajalnice: to je njena neizogibna dolžnost. Kam pa naj bi vendar dali dečke, ako ne bi znali vsaj za silo nemščine, ker skoraj vsak mojster in trgovec to zahteva? Hiša ne daje otrokom premoženja, mora jim pa dati kaj znanja. Ni pa zaprta hiša tudi nemškemu otroku, ako ni drugega zadržka, kakor njegov jezik. Tukaj odločuje sila in potreba: zato ima hiša tudi fantiča iz Kočevskega, in ne godí se mu nikaka krivica. Marijanišče stoji v tem oziru na oni podlagi, ktero je postavil najvišji učenik Jezus Kristus.

Tooliko v pojasnilo gledé prejšnjih poročil v „Slovenču“. Bog daj, da bi se to pojasnilo sprejelo s takim srcem, s kakoršnim je pisano. Pisano pa je z namenom, da bi sedanje in prihodnje sirote v Marijanišči dobile milih dobrotnikov, stanovitnih prijateljev. Srce se je pisalcu teh vrst mnogokrat od veselja topilo, ko je gledal jeseni, koliko skrb ima Ljubljanska okolica s svojimi blagimi dušnimi pastirji za Marijanišče. Zares, Bog sam je oče teh otrok, sem si mislil, in on sam skrbi za-nje. Bog plačaj toraj vsem dobrotnikom in njihovim otroci naj uživajo blagoslov starišev! Bog bodi naša podpora in plačilo tudi prihodnjim dobrotnikom!

